

POREDNI ŠKRATJE

Nekega dne je v Laporje pripotoval poreden škrtat. Kradel je šolske potrebščine. Prepeval si je pesem: tra la, la, la, la, la!!!

Potem je škrtat Davidu vzel radirko. David je za to obtožil Žana in mu rekel, da ga bo zatožil učiteljici, če mu radirke takoj ne vrne nazaj. Žan mu je rekel, da ni on vzel radirke, mogoče je bil Jure. David je šel obtožit Jureta. Zakaj si mi vzel radirko, ga je vprašal. Jure mu je ves žalosten povedal, da je ni on vzel. Slišal pa je, da je v Laporje pripotoval poredni škrtat. Lahko bi mu jo vzel on. Bilo je res. Škrtat mu je vzel radirko. Škrtat je na poti v gozd izgubil vse stvari ter prinesel domov prazno vrečo. Vsi škrtatje so ga spraševali, kje ima stvari in ga ošteli, ker je tako nepreviden. Zakaj je vreča prazna, če je bila prej polna, so mu govorili.

David je šel v park in tam našel radirko, ki jo je škrtat med potjo izgubil. Vsem prijateljem se je opravičil, ker jih je po krivem obtožil.

Kaj se je zgodilo s škrtatom v gozdu pa ni izvedel nihče.

Ažbe Žan Kitek, Svit Šlamberger, 3. a

POREDNI ŠKRATJE

Nekega dne je v Laporje pripotoval poreden škrtat. Kradel je šolske potrebščine. Prepeval si je pesem: tra la, la, la, la, la!!!

Potem je škrtat Davidu vzel radirko. David je za to obtožil Žana in mu rekel, da ga bo zatožil učiteljici, če mu radirke takoj ne vrne nazaj. Žan mu je rekel, da ni on vzel radirke, mogoče je bil Jure. David je šel obtožit Jureta. Zakaj si mi vzel radirko, ga je vprašal. Jure mu je ves žalosten povedal, da je ni on vzel. Slišal pa je, da je v Laporje pripotoval poredni škrtat. Lahko bi mu jo vzel on. Bilo je res. Škrtat mu je vzel radirko. Škrtat je na poti v gozd izgubil vse stvari ter prinesel domov prazno vrečo. Vsi škrtatje so ga spraševali, kje ima stvari in ga ošteli, ker je tako nepreviden. Zakaj je vreča prazna, če je bila prej polna, so mu govorili.

David je šel v park in tam našel radirko, ki jo je škrtat med potjo izgubil. Vsem prijateljem se je opravičil, ker jih je po krivem obtožil.

Kaj se je zgodilo s škrtatom v gozdu pa ni izvedel nihče.

Ažbe Žan Kitek, Svit Šlamberger, 3. a

KAZALO

strani

PESMI O LAPKU2 – 7

(Je Lapko škrtat ali dinosaver, to se zdaj ne ve.
Morda pesem zapisana vam to pove.)

PESMI O LAPORJU IN ŠE ČEM....8 – 26

(V Laporju in okolici se najde marsikaj.
Je šola morda najbolj zanimivi kraj?)

POVEDALI SO NAM27 – 46

(Že babica mi je povedala, da zgodbe starih dni
so zanimive. Prislunite jim tudi vi.)

DOMIŠLJIJA NE POZNA MEJA ...47 -52

(Kaj je vse to res? Ne sprašujte nas. Vse je
odvisno od vas. Nam verjamete ali ne?)

KAZALO

strani

PESMI O LAPKU2 – 7

(Je Lapko škrtat ali dinosaver, to se zdaj ne ve.
Morda pesem zapisana vam to pove.)

PESMI O LAPORJU IN ŠE ČEM....8 – 26

(V Laporju in okolici se najde marsikaj.
Je šola morda najbolj zanimivi kraj?)

POVEDALI SO NAM27 – 46

(Že babica mi je povedala, da zgodbe starih dni
so zanimive. Prislunite jim tudi vi.)

DOMIŠLJIJA NE POZNA MEJA ...47 -52

(Kaj je vse to res? Ne sprašujte nas. Vse je
odvisno od vas. Nam verjamete ali ne?)

ŠKRATOVO IME

Je v Laporju živel en škrat,
ime poznal je le njegov brat.
Ni povedal ga nikomur,
a ga slišal je Stuvur.

Stuvur povedal ga je vsem,
zato pa škrat je rekel:
»Jaz opravičujem se,
ker Stuvur zlagal se je.«

Kasneje vsem povedal je,
da mu Lapko je ime.
Laporje tako nastalo je.

Kraj so vsi imeli radi,
živelo v njem veliko je ljudi.
Lapko slaven je postal
in Stuvurja stran odgnal.

Luka Perkovič, 8. a

ŠKRATOVO IME

Je v Laporju živel en škrat,
ime poznal je le njegov brat.
Ni povedal ga nikomur,
a ga slišal je Stuvur.

Stuvur povedal ga je vsem,
zato pa škrat je rekel:
»Jaz opravičujem se,
ker Stuvur zlagal se je.«

Kasneje vsem povedal je,
da mu Lapko je ime.
Laporje tako nastalo je.

Kraj so vsi imeli radi,
živelo v njem veliko je ljudi.
Lapko slaven je postal
in Stuvurja stran odgnal.

Luka Perkovič, 8. a

ŠKRATKA ZA ELEKTRIKO V LAPORJU

Bil je 4. 12. 2016. Doma sem se spravljala spat, a še prej sem si šla umiti zobe. Ampak ni bilo elektrike. Bila je škratka Lili Električka. Izklopila je napačni kabel. Rekla je, da je naredila napako. A potem je vse popravila. Lili je bila še vajenka akademije Škratidol, kjer se uči o elektriki. Bila je vsa zaspana od nočnega škratodela. Doma je spila samo škratomleko in nič drugega. Mama je mislila, da je učiteljica skregala. Zmotila se je. Vprašala jo je, če je kaj narobe. V bistvu je Lili rekla mami, da ji bo pomagala pri delu. Mama je bila prepričana, da ji Lili noče povedati. To se je dogajalo pogosto. Lili je bila pač takšna. Zjutraj je odhitela v šolo na predstavitev njenega dela doma. Učiteljica je hotela le izvedeti, kaj otroci doma počno. Lili je dobro predstavila svoj dan.

Lia Šket, 3. a

ŠKRATKA ZA ELEKTRIKO V LAPORJU

Bil je 4. 12. 2016. Doma sem se spravljala spat, a še prej sem si šla umiti zobe. Ampak ni bilo elektrike. Bila je škratka Lili Električka. Izklopila je napačni kabel. Rekla je, da je naredila napako. A potem je vse popravila. Lili je bila še vajenka akademije Škratidol, kjer se uči o elektriki. Bila je vsa zaspana od nočnega škratodela. Doma je spila samo škratomleko in nič drugega. Mama je mislila, da je učiteljica skregala. Zmotila se je. Vprašala jo je, če je kaj narobe. V bistvu je Lili rekla mami, da ji bo pomagala pri delu. Mama je bila prepričana, da ji Lili noče povedati. To se je dogajalo pogosto. Lili je bila pač takšna. Zjutraj je odhitela v šolo na predstavitev njenega dela doma. Učiteljica je hotela le izvedeti, kaj otroci doma počno. Lili je dobro predstavila svoj dan.

Lia Šket, 3. a

LAPORSKA GROZLJIVKA

Nekoč, predavnimi časi, je v Laporju stal velik, mogočen grad. Vladala sta mu kralj Charlie in kraljica Marry. Bila sta zelo zlobna. Nihče ju ni maral. Vsi hlapci in dekle so bili zgroženi nad njunim ravnanjem. Vsak dan od zore do mraka so garali. Dobili pa niso ničesar. Hlebec kruha za vse. Čeprav so hoteli pobegniti, jim ni uspelo, saj je bil Marryjin oče sam Satan, ki je vsak dan pazil nanjo. Nato jih je dočakala kazen. Dodatno delo. Še več, kot so ga imeli. Morali so delati za dva. Leta 1313 sta Marry in Charlie dobila otroka. Bila je hči z imenom Annabelle. Ker pa je ta družina bila zelo čudna, sumljiva in nihče ni poznal njihovih prednikov, so se kmetje leto po Annabellinem rojstvu odločili, da jih izrinejo s prestola.

Na pot so se odpravili z vsem mogočim, od lopat do grabelj in vil. Najprej so ubili Satana, nato so šli nad Charliea, Marry in Annabelle. Ker pa so bila mnenja kmetov, da so zakleti, resnična, so prekleli vse ljudi na tej Zemlji. Satan je rekel:

»Vsakega, ki me bo priklical, bom ubil!« Charlie je bil tako jezen, da je vse skupaj še poslabšal. »Pri vsakomur, ki me bo klical, bom strašil po hiši, premikal stvari in na koncu ga bom ubil!« Marry je bila presenečena nad drznostjo kmetov: »Strašila bom in ubijala do konca človeštva!« Annabelle je prvič spregovorila: »Moja duša bo na tem svetu za vedno! In verjemite mi, združila bom moč s svojo najljubšo lutko in prikazovala se vam bom v njej in ubijala!« Zato v Laporju ne kliči duhov, ker če jih boš, te čaka kruta usoda ...

Neža Kavkler, 8. a

LAPORSKA GROZLJIVKA

Nekoč, predavnimi časi, je v Laporju stal velik, mogočen grad. Vladala sta mu kralj Charlie in kraljica Marry. Bila sta zelo zlobna. Nihče ju ni maral. Vsi hlapci in dekle so bili zgroženi nad njunim ravnanjem. Vsak dan od zore do mraka so garali. Dobili pa niso ničesar. Hlebec kruha za vse. Čeprav so hoteli pobegniti, jim ni uspelo, saj je bil Marryjin oče sam Satan, ki je vsak dan pazil nanjo. Nato jih je dočakala kazen. Dodatno delo. Še več, kot so ga imeli. Morali so delati za dva. Leta 1313 sta Marry in Charlie dobila otroka. Bila je hči z imenom Annabelle. Ker pa je ta družina bila zelo čudna, sumljiva in nihče ni poznal njihovih prednikov, so se kmetje leto po Annabellinem rojstvu odločili, da jih izrinejo s prestola.

Na pot so se odpravili z vsem mogočim, od lopat do grabelj in vil. Najprej so ubili Satana, nato so šli nad Charliea, Marry in Annabelle. Ker pa so bila mnenja kmetov, da so zakleti, resnična, so prekleli vse ljudi na tej Zemlji. Satan je rekel:

»Vsakega, ki me bo priklical, bom ubil!« Charlie je bil tako jezen, da je vse skupaj še poslabšal. »Pri vsakomur, ki me bo klical, bom strašil po hiši, premikal stvari in na koncu ga bom ubil!« Marry je bila presenečena nad drznostjo kmetov: »Strašila bom in ubijala do konca človeštva!« Annabelle je prvič spregovorila: »Moja duša bo na tem svetu za vedno! In verjemite mi, združila bom moč s svojo najljubšo lutko in prikazovala se vam bom v njej in ubijala!« Zato v Laporju ne kliči duhov, ker če jih boš, te čaka kruta usoda ...

Neža Kavkler, 8. a

LAPKO

Vsako jutro, ko se Lapko prebudi,
se umije in v šolo odprvi.
V šoli piše, riše in se uči.
Po šoli se igra, saj ima dva najboljša prijatelja.
Radi se žogajo, lovijo in skrivajo.
Ko domov prihitijo, hitro nalogo naredijo.

Vita Iršič in Brina Stojko, 7. a

PESEM O LAPKU

Lapko je šel po poti,
na poti laporski srečal
veliko srečnih je ljudi.
Med potjo oziral se
na vse ljudi ter
na naravo lepo,
da se ji nič ne zgodi.
Če zgodilo bi se kaj,
čas zavrtel najraje bi nazaj!

Žan Kurnik, 6. a

LAPKO

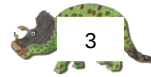
Vsako jutro, ko se Lapko prebudi,
se umije in v šolo odprvi.
V šoli piše, riše in se uči.
Po šoli se igra, saj ima dva najboljša prijatelja.
Radi se žogajo, lovijo in skrivajo.
Ko domov prihitijo, hitro nalogo naredijo.

Vita Iršič in Brina Stojko, 7. a

PESEM O LAPKU

Lapko je šel po poti,
na poti laporski srečal
veliko srečnih je ljudi.
Med potjo oziral se
na vse ljudi ter
na naravo lepo,
da se ji nič ne zgodi.
Če zgodilo bi se kaj,
čas zavrtel najraje bi nazaj!

Žan Kurnik, 6. a

LAPKO

Lapko je radoveden fant.

Vsako jutro oddrvi v
pekarno, kjer lepo diši.

Ko prva ura zazvoni,
s svojimi prijatelji
v šolske klopi odhiti.

Pri pouku se smeji,
ker petice le dobi.

Ko zadnja ura odzvoni,
s prijatelji se mu na avtobus mudi.
Doma hitro nalogo naredi,
nato pa k najboljšemu
prijatelju drvi.

Loti Ravnjak Kuželj, 7. a

LAPKO

Lapko je radoveden fant.

Vsako jutro oddrvi v
pekarno, kjer lepo diši.

Ko prva ura zazvoni,
s svojimi prijatelji
v šolske klopi odhiti.

Pri pouku se smeji,
ker petice le dobi.

Ko zadnja ura odzvoni,
s prijatelji se mu na avtobus mudi.
Doma hitro nalogo naredi,
nato pa k najboljšemu
prijatelju drvi.

Loti Ravnjak Kuželj, 7. a

ANNIE

Nekoč je na laporsko šolo hodila punčka po imenu Annie. Imela je sestro in brata. Ko je bila stara 12 let, je njihovo hišo zajel požar in v njej je ostala ujeta vsa družina. Njena duša je oživila in se začela razgledovati po Laporju, kdo bi jim lahko zanetil požar. Ko je našla požigalca, ga je strašila in videli so ga skočiti v prepad. Vsi so se spraševali, kdo bi lahko bil tisti, ki ga je pogнал v smrt. Nikoli niso našli krivca, ker to ni bila več živa oseba.

Njena duša še danes straši po Laporju.

Anika Auer in Dolores Novak, 7. a

ANNIE

Nekoč je na laporsko šolo hodila punčka po imenu Annie. Imela je sestro in brata. Ko je bila stara 12 let, je njihovo hišo zajel požar in v njej je ostala ujeta vsa družina. Njena duša je oživila in se začela razgledovati po Laporju, kdo bi jim lahko zanetil požar. Ko je našla požigalca, ga je strašila in videli so ga skočiti v prepad. Vsi so se spraševali, kdo bi lahko bil tisti, ki ga je pogнал v smrt. Nikoli niso našli krivca, ker to ni bila več živa oseba.

Njena duša še danes straši po Laporju.

Anika Auer in Dolores Novak, 7. a

Diaval je mislil, da gre za šalo, a na njegovo nesrečo je bilo to dejanje vse prej kot šala. "Leteča" petunija se je namreč med padanjem spremenila v ogromnega volka z živo rdečimi očmi, iz katerih je kapljala kri. Diaval je v šoku potegnil iz žepa svojo vrtnico, ki ji je rekel "Nikozijka" (ta vrtnica je oblikovala ščit okoli tistega, ki je Nikozijko uporabil), njegova obramba pa je spodletela in volkovi zobje so se zasadili globoko v Diavalovo roko, za tem pa ga je volk še pošteno opraskal. Nato pa se je Diaval zgrudil od bolečine in se onesvestil.

Diaval je bil nezavesten precej dolgo, a slednjič se je prebudil. Počasi je odprl oči in zagledal Auroro, ki se mu je prijateljsko smehljala. V naslednji sekundi je vstal, kot da mu gre za življenje, a ker ni imel dovolj moči, se je ponovno zgrudil (ne da bi se onesvestil). Aurora se mu je iskreno in celo malce nagajivo v zadregi še enkrat nasmehnila in se mu iskreno opravičila, da ga je napadla, saj je mislila, da je bandit. Pogledal je svoje noge ter roke in vse so bile skrbno povite in zaceljene. Nato je zmedeno znova pogledal nagajivo deklico, saj je tedaj redko kdo znal tako kvalitetno in dobro povijati in oskrbeti rane (sploh pa trinajstletne sirote). Aurora se mu je še enkrat nasmehnila, saj jo je bilo malce sram, ker je bila v zadregi. In tako je bila bojna sekira zakopana.

Ščasoma sta se oba pobotala, se začela obiskovati, za tem pa sta si začela dajati nasvete glede vrtnarjenja in na koncu sta se skupaj preselila v vas in odprla zdravilišče, cvetličarno in vrtnarijo. Vsi vaščani so jima bili tako hvaležni, da so jima postavili kip iz kamnine, ki se ji reče "Iapor". Ta pa še danes leži nekje globoko pod zemljo današnjega kraja Laporje.

Luka Urban Kitek, 8. a

Diaval je mislil, da gre za šalo, a na njegovo nesrečo je bilo to dejanje vse prej kot šala. "Leteča" petunija se je namreč med padanjem spremenila v ogromnega volka z živo rdečimi očmi, iz katerih je kapljala kri. Diaval je v šoku potegnil iz žepa svojo vrtnico, ki ji je rekel "Nikozijka" (ta vrtnica je oblikovala ščit okoli tistega, ki je Nikozijko uporabil), njegova obramba pa je spodletela in volkovi zobje so se zasadili globoko v Diavalovo roko, za tem pa ga je volk še pošteno opraskal. Nato pa se je Diaval zgrudil od bolečine in se onesvestil.

Diaval je bil nezavesten precej dolgo, a slednjič se je prebudil. Počasi je odprl oči in zagledal Auroro, ki se mu je prijateljsko smehljala. V naslednji sekundi je vstal, kot da mu gre za življenje, a ker ni imel dovolj moči, se je ponovno zgrudil (ne da bi se onesvestil). Aurora se mu je iskreno in celo malce nagajivo v zadregi še enkrat nasmehnila in se mu iskreno opravičila, da ga je napadla, saj je mislila, da je bandit. Pogledal je svoje noge ter roke in vse so bile skrbno povite in zaceljene. Nato je zmedeno znova pogledal nagajivo deklico, saj je tedaj redko kdo znal tako kvalitetno in dobro povijati in oskrbeti rane (sploh pa trinajstletne sirote). Aurora se mu je še enkrat nasmehnila, saj jo je bilo malce sram, ker je bila v zadregi. In tako je bila bojna sekira zakopana.

Ščasoma sta se oba pobotala, se začela obiskovati, za tem pa sta si začela dajati nasvete glede vrtnarjenja in na koncu sta se skupaj preselila v vas in odprla zdravilišče, cvetličarno in vrtnarijo. Vsi vaščani so jima bili tako hvaležni, da so jima postavili kip iz kamnine, ki se ji reče "Iapor". Ta pa še danes leži nekje globoko pod zemljo današnjega kraja Laporje.

Luka Urban Kitek, 8. a

ŽUR DO JUTRANJIH URI

Laporje je kul,
ker v njem je vedno žur.
Tu jemo samo najboljše,
kar je vroče in pekoče,
sveže in dišeče.

V starih časih Laporje
bilo je zapuščeno.
Lapko pa v njega
pripelje staro ženo.

Ta žena je poskočna,
kot mavrica mogočna.
Noč in dan vrti se,
v ritmu pesmi sprosti se.

Laporje še žura,
tiktaka kakor ura.
Ko v ritmu se vrtijo,
da kasneje lažje spijo.

Ko v njem se muzika ustavi,
vsi v koče razdivjani.
Lapko pa reče: »Zdaj pa spat,
ker jutri spet bo žur do jutranjih ur!«

Sara Strnad, 6. a

ŽUR DO JUTRANJIH URI

Laporje je kul,
ker v njem je vedno žur.
Tu jemo samo najboljše,
kar je vroče in pekoče,
sveže in dišeče.

V starih časih Laporje
bilo je zapuščeno.
Lapko pa v njega
pripelje staro ženo.

Ta žena je poskočna,
kot mavrica mogočna.
Noč in dan vrti se,
v ritmu pesmi sprosti se.

Laporje še žura,
tiktaka kakor ura.
Ko v ritmu se vrtijo,
da kasneje lažje spijo.

Ko v njem se muzika ustavi,
vsi v koče razdivjani.
Lapko pa reče: »Zdaj pa spat,
ker jutri spet bo žur do jutranjih ur!«

Sara Strnad, 6. a

LAPKO V LAPORTJU

Ne, ni mesto, je pa vas,
v njej prehitro mine čas.
Pod seboj glineno zemljo skriva,
drugod skrivnosti nove nam razkriva.
So poti, je b'lo jezero,
tu veselja je za celo mero.
So gozdovi, griči, polja,
dobiš, kar poželi ti volja.
Bela štoklja je naš znak,
to seveda ve vsak.
Letos pa prišel je Lapko
in odprl svojo mapko.
Ker v pokoju štoklja je,
prevzeti mora vodenje.
Gre na pot, gre naokrog,
povsod se sliši topotanje njegovih nog.
Saj Lapko dinozaver je,
navdušil majhne je otroke vse.
Zato otroci pridno se učijo,
vse naloge naredijo.

Živa Kovačič, 6. a

LAPKO V LAPORTJU

Ne, ni mesto, je pa vas,
v njej prehitro mine čas.
Pod seboj glineno zemljo skriva,
drugod skrivnosti nove nam razkriva.
So poti, je b'lo jezero,
tu veselja je za celo mero.
So gozdovi, griči, polja,
dobiš, kar poželi ti volja.
Bela štoklja je naš znak,
to seveda ve vsak.
Letos pa prišel je Lapko
in odprl svojo mapko.
Ker v pokoju štoklja je,
prevzeti mora vodenje.
Gre na pot, gre naokrog,
povsod se sliši topotanje njegovih nog.
Saj Lapko dinozaver je,
navdušil majhne je otroke vse.
Zato otroci pridno se učijo,
vse naloge naredijo.

Živa Kovačič, 6. a

Legenda o fantku iz vasice je zelo stara in res ne bi bilo presenečenje, če bi ugotovili, da je ta zgodba grela srca ter duše vaščanov pred toplo pečjo že od nekdaj.
Legenda govori o mlademu dečku, ki je živel v srednjem veku, ko je bila narava še neokrnjena, ko so ljudje in narava bili eno. Deček je imel precej nenavadno ime - Diaval. Ime mu je bilo Diaval. Bil je čistega srca, a ne najboljšega izgleda, saj je imel dedno družinsko bolezen - grbavost. Nekateri pravijo, da je izgledal kot »Quasimodo« oz. (bolj preprosto rečeno) notrdamski zvonar.
Živel je v majhni vasici, obkroženi z gozdovi - tukaj, kjer stoji današnje Laporje. Kljub svojemu izgledu pa je imel redek dar. Ta dar je bil dar vrtnarjenja. Bil je mojster v biomedicini, imel pa je tudi svoj lasten vrt, ki je bil skrit globoko v gozdu. Njegov vrt je bil kot raj. Ta vrt pa ni bil Diavalov. Bil je last njegovega očeta, ki je izgubil življenje v boju s čarovnico, ki je opustošila gozd. Takrat mu je uspelo, kar ni še nikomur, a vas ga ni sprejemala. Da boste bolje razumeli, pa vam bom najprej predstavil kratko zgodovino odnosov ljudi s čarovnico.
Pred mnogo leti so se na to območje priselili prvi vaščani in kmalu za tem tudi čarovnica, ki je prišla iz daljnega vzhoda. Ime ji je bilo Chan Ge, a vsi so jo klicali Angelc'a. Sprva so bili prijatelji in zavezniki, a sčasoma jih je izdala in zavzela celoten gozd. Meščani so se je bali, saj je bila (glede na legendo) hudičeva hčerka. Čas je mineval, generacije pa prav tako. Vaščani se je niso več bali, saj so jo v zameno za mir in dobro letino častili. To je bil njihov pakt. A samo Diavalov oče je bil dovolj pameten, da je uvidel to, česar ni uvidel nihče. To, da se Angelc'a ne drži dogovora. Zato jo je ubil in med bojem izgubil svoje življenje. Nihče pa tega ni odobral, saj so bili vsi razen njega pod urokom (tudi po čarovnični smrti).
Če se vrnemo nazaj k Diavalu, je on prebival v gozdu, a samo v varnem delu (občasno pa je tudi šel v zaklet del po sestavine za njegove čaje). V zakletem delu so prebivale vse duše umrlih sužnjev, ki so služili čarovnici. Ti sužnji pa so pogubili vsakogar, ki je vstopil v gozd, Diaval pa je zaradi tega ustvaril novo vrsto rože - norito vrtnico, ki je poslala vsako zlo dušo, ki se je dotaknila vrtnice, v najgloblje predele podzemlja. In zato so ga vsi duhovi spoštovali (bolj iz strahu, kot iz naklonjenosti).
Prav nihče pa ni vedel, da je Angelc'a imela hčerko po imenu Aurora. Nekega dne pa se je Diaval sprehajal po gozdu in kar naenkrat je Aurora (ki je Diaval ni poznal) v roko prišla petunijo s svojega vrta petunij, izrekla čarobne besede: "Rezma fu!" in petunijo vrgla proti Diavalu.

Legenda o fantku iz vasice je zelo stara in res ne bi bilo presenečenje, če bi ugotovili, da je ta zgodba grela srca ter duše vaščanov pred toplo pečjo že od nekdaj.
Legenda govori o mlademu dečku, ki je živel v srednjem veku, ko je bila narava še neokrnjena, ko so ljudje in narava bili eno. Deček je imel precej nenavadno ime - Diaval. Ime mu je bilo Diaval. Bil je čistega srca, a ne najboljšega izgleda, saj je imel dedno družinsko bolezen - grbavost. Nekateri pravijo, da je izgledal kot »Quasimodo« oz. (bolj preprosto rečeno) notrdamski zvonar.
Živel je v majhni vasici, obkroženi z gozdovi - tukaj, kjer stoji današnje Laporje. Kljub svojemu izgledu pa je imel redek dar. Ta dar je bil dar vrtnarjenja. Bil je mojster v biomedicini, imel pa je tudi svoj lasten vrt, ki je bil skrit globoko v gozdu. Njegov vrt je bil kot raj. Ta vrt pa ni bil Diavalov. Bil je last njegovega očeta, ki je izgubil življenje v boju s čarovnico, ki je opustošila gozd. Takrat mu je uspelo, kar ni še nikomur, a vas ga ni sprejemala. Da boste bolje razumeli, pa vam bom najprej predstavil kratko zgodovino odnosov ljudi s čarovnico.
Pred mnogo leti so se na to območje priselili prvi vaščani in kmalu za tem tudi čarovnica, ki je prišla iz daljnega vzhoda. Ime ji je bilo Chan Ge, a vsi so jo klicali Angelc'a. Sprva so bili prijatelji in zavezniki, a sčasoma jih je izdala in zavzela celoten gozd. Meščani so se je bali, saj je bila (glede na legendo) hudičeva hčerka. Čas je mineval, generacije pa prav tako. Vaščani se je niso več bali, saj so jo v zameno za mir in dobro letino častili. To je bil njihov pakt. A samo Diavalov oče je bil dovolj pameten, da je uvidel to, česar ni uvidel nihče. To, da se Angelc'a ne drži dogovora. Zato jo je ubil in med bojem izgubil svoje življenje. Nihče pa tega ni odobral, saj so bili vsi razen njega pod urokom (tudi po čarovnični smrti).
Če se vrnemo nazaj k Diavalu, je on prebival v gozdu, a samo v varnem delu (občasno pa je tudi šel v zaklet del po sestavine za njegove čaje). V zakletem delu so prebivale vse duše umrlih sužnjev, ki so služili čarovnici. Ti sužnji pa so pogubili vsakogar, ki je vstopil v gozd, Diaval pa je zaradi tega ustvaril novo vrsto rože - norito vrtnico, ki je poslala vsako zlo dušo, ki se je dotaknila vrtnice, v najgloblje predele podzemlja. In zato so ga vsi duhovi spoštovali (bolj iz strahu, kot iz naklonjenosti).
Prav nihče pa ni vedel, da je Angelc'a imela hčerko po imenu Aurora. Nekega dne pa se je Diaval sprehajal po gozdu in kar naenkrat je Aurora (ki je Diaval ni poznal) v roko prišla petunijo s svojega vrta petunij, izrekla čarobne besede: "Rezma fu!" in petunijo vrgla proti Diavalu.

DEDI KAVBOJ

Moj dedi si je vedno želel biti kavboj. Ko je bil star 9 let, je začel pasti krave. Ko se je začela spuščati noč, je dedi zajezdil kravo. Nekega dne so ga videli njegovi sosedi. Brž so ga zatožili očetu. Lahko si samo predstavljate, kakšno zadnjico je imel.

Svit Šlamberger, 3. a

TORBA NAMESTO SANK

Babica mi je povedala, da so nekoč na poti v šolo namesto sani uporabili kar torbo, s katero so se spustili po hribu. Ko so prišli v šolo, so iz torbe vzeli zvezke, ki so bili mokri. Povedala mi je tudi, da so za vse predmete imeli en sam zvezek. Ko so prišli premraženi domov iz šole, so se odšli pogret na toplo krušno peč.

Ažbe Videčnik, 3. a

DEDI KAVBOJ

Moj dedi si je vedno želel biti kavboj. Ko je bil star 9 let, je začel pasti krave. Ko se je začela spuščati noč, je dedi zajezdil kravo. Nekega dne so ga videli njegovi sosedi. Brž so ga zatožili očetu. Lahko si samo predstavljate, kakšno zadnjico je imel.

Svit Šlamberger, 3. a

TORBA NAMESTO SANK

Babica mi je povedala, da so nekoč na poti v šolo namesto sani uporabili kar torbo, s katero so se spustili po hribu. Ko so prišli v šolo, so iz torbe vzeli zvezke, ki so bili mokri. Povedala mi je tudi, da so za vse predmete imeli en sam zvezek. Ko so prišli premraženi domov iz šole, so se odšli pogret na toplo krušno peč.

Ažbe Videčnik, 3. a

LAPORSKE ŽURKE

Laporje je kul,
v njem vlada žur.
A v starih časih sploh ni bilo žurke,
bile so same murke.

Potlej pa pride Lapko
s svojo ženico Matko.
Kmalu dobita dvojčka,
Lepka in Metko.

Lepko in Metka v Laporje prineseta žurke
in odženeta murke.
Kar naenkrat pa žurke
se spremenijo v murke.

Razlog za to je,
da Lepko in Metka sta izginila.
Iskali so ju
kar tri dni zaporedoma.

Naenkrat zaidejo v gozd
in najdejo ju sestradana.
Ko vrnejo v Laporje se,
vrnejo žurke se.

Gaia Jelen, 6. a

LAPORSKE ŽURKE

Laporje je kul,
v njem vlada žur.
A v starih časih sploh ni bilo žurke,
bile so same murke.

Potlej pa pride Lapko
s svojo ženico Matko.
Kmalu dobita dvojčka,
Lepka in Metko.

Lepko in Metka v Laporje prineseta žurke
in odženeta murke.
Kar naenkrat pa žurke
se spremenijo v murke.

Razlog za to je,
da Lepko in Metka sta izginila.
Iskali so ju
kar tri dni zaporedoma.

Naenkrat zaidejo v gozd
in najdejo ju sestradana.
Ko vrnejo v Laporje se,
vrnejo žurke se.

Gaia Jelen, 6. a

LAPORJE

Laporje na laporju –
to je kamnina mimogrede,
po kateri naš kraj dobil je ime.
Lapko je naša maskota,
če boš priden, podari ti dva piškota.
Po laporski pohodniški poti se sprehodi,
a narave ne pohodi.

Niko Kušar, 6. a

LAPORSKA PESEM

V Laporju res je kul.
Vse, kar se tam dogaja, zanimivo je ful.
Prireditve, tekmovanja, vse imamo tu.
Kar želite, to dobite.
Letos hodimo po Laporski pohodni poti.
Kje pa to je,
pa izveste sami,
če greste z nami.

Matija Kavkler, 6. a

LAPORJE

Laporje na laporju –
to je kamnina mimogrede,
po kateri naš kraj dobil je ime.
Lapko je naša maskota,
če boš priden, podari ti dva piškota.
Po laporski pohodniški poti se sprehodi,
a narave ne pohodi.

Niko Kušar, 6. a

LAPORSKA PESEM

V Laporju res je kul.
Vse, kar se tam dogaja, zanimivo je ful.
Prireditve, tekmovanja, vse imamo tu.
Kar želite, to dobite.
Letos hodimo po Laporski pohodni poti.
Kje pa to je,
pa izveste sami,
če greste z nami.

Matija Kavkler, 6. a

LAPORSKI KULTURNIKI

Leta 1977 smo ustanovili moški pevski zbor.
Poleg zbora pa je začela delovati tudi dramska
sekcija. A kje bi igrali predstave? Nekaj zagnanih
mladincev, starih od 18 do 27 let, se nas je
odločilo, da sami naredimo oder. Nabavili smo les
in železo. Delo je hitro steklo v Kočnem. Hitro
smo končali. Zdaj je bilo treba ogrodje obleči v
zavese. Začela sem šivati in uspelo mi je. Prva
predstava na odru je pokazala nov problem.
Ugotovili smo, da popoldan v telovadnico sije
močno sonce. Pa smo se isti mladinci odločili, da
zatemnimo še telovadnico. Vzela sem svoj stroj s
seboj v telovadnico in začela šivati. Fantje so
splezali na lestve in takoj začeli montirati
zatemnitev. Tudi to težavo smo uspešno
odpravili. Naslednjih šest predstav je tako
potekalo v zatemnjeni telovadnici. To so bili veseli
časi in mi junaki. Škoda, da se je to pozabilo!

Mira Mesarič

LAPORSKI KULTURNIKI

Leta 1977 smo ustanovili moški pevski zbor.
Poleg zbora pa je začela delovati tudi dramska
sekcija. A, kje bi igrali predstave? Nekaj zagnanih
mladincev, starih od 18 do 27 let, se nas je
odločilo, da sami naredimo oder. Nabavili smo les
in železo. Delo je hitro steklo v Kočnem. Hitro
smo končali. Zdaj je bilo treba ogrodje obleči v
zavese. Začela sem šivati in uspelo mi je. Prva
predstava na odru je pokazala nov problem.
Ugotovili smo, da popoldan v telovadnico sije
močno sonce. Pa smo se isti mladinci odločili, da
zatemnimo še telovadnico. Vzela sem svoj stroj s
seboj v telovadnico in začela šivati. Fantje so
splezali na lestve in takoj začeli montirati
zatemnitev. Tudi to težavo smo uspešno
odpravili. Naslednjih šest predstav je tako
potekalo v zatemnjeni telovadnici. To so bili veseli
časi in mi junaki. Škoda, da se je to pozabilo!

Mira Mesarič

GASILSKE VESELICE

Gasilska veselica je bila vsako leto pri Posegetovi hiši v Laporju. Z veselicami so zbirali denar za gradnjo gasilskega doma. V tla je bilo potrebno zabiti veliko lesenih kolov za klopi in mize. Za razsvetljavo so postavili velike karbidne svetilke. Prodalo se je po 300 litrov vina. Za vstopnino so prodajali šopke in s tem denarjem plačali muzikante. Zelo veliko se je prepevalo. Če je muzika utihnila se je oglasil vaški posebnež Banek in zavpil: »Špilaj muzika ne Ban!« in s palico, na katero se je upiral pri hoji, udarjal po mizi. Naredili so tudi zapor, v katerega so zapirali ženske, da so jih fantje za globo odkupovali. Bila pa je to tudi prilika, da si lahko z osebo, ki ti je bila všeč, preživel nekaj časa na samem. Drugi dan pa smo otroci pregledali ves prostor, če je kje ostal še kakšen dinar.

Mira Mesarič

GASILSKE VESELICE

Gasilska veselica je bila vsako leto pri Posegetovi hiši v Laporju. Z veselicami so zbirali denar za gradnjo gasilskega doma. V tla je bilo potrebno zabiti veliko lesenih kolov za klopi in mize. Za razsvetljavo so postavili velike karbidne svetilke. Prodalo se je po 300 litrov vina. Za vstopnino so prodajali šopke in s tem denarjem plačali muzikante. Zelo veliko se je prepevalo. Če je muzika utihnila se je oglasil vaški posebnež Banek in zavpil: »Špilaj muzika ne Ban!« in s palico, na katero se je upiral pri hoji, udarjal po mizi. Naredili so tudi zapor, v katerega so zapirali ženske, da so jih fantje za globo odkupovali. Bila pa je to tudi prilika, da si lahko z osebo, ki ti je bila všeč, preživel nekaj časa na samem. Drugi dan pa smo otroci pregledali ves prostor, če je kje ostal še kakšen dinar.

Mira Mesarič

LAPORJE

Krasna domovina ta,
v Laporju je hišica,
z blatom so trudili se,
da cimprača nastala je.

Cimprača že stara je,
a še v dobrem stanju,
prostori res majhni so,
ampak izgledajo lepo.

Kmetje tam prebivajo,
da hišico ohranjajo,
drgač' se hišica podrla bi,
ker 100 let že tam stoji.

**Lana Moser, Jolanda Rak,
Arina Kristovič Furjan, 8. a**

LAPORJE

Krasna domovina ta,
v Laporju je hišica,
z blatom so trudili se,
da cimprača nastala je.

Cimprača že stara je,
a še v dobrem stanju,
prostori res majhni so,
ampak izgledajo lepo.

Kmetje tam prebivajo,
da hišico ohranjajo,
drgač' se hišica podrla bi,
ker 100 let že tam stoji.

**Lana Moser, Jolanda Rak,
Arina Kristovič Furjan, 8. a**

V LAPORJU STRAŠI

Najini babici v Laporju sta doma
in zgodbic mnogo imata.

Ko sva bila še majhna, sta nama
pripovedovali o ljudeh, ki strašijo
na teh tleh.

Uboga midva, prestrašena sva bila.

Ko sva zagledala skozi okno ljudi,
sva se skrila za smeti.

Ko sva ugotovila, da niso zveri,
smo postali prijatelji.

Take zgodbe pripovedujeva
tudi midva in ljudi zabavava.

Lovro. R. Kuželj in Valentin Stojko

V LAPORJU STRAŠI

Najini babici v Laporju sta doma
in zgodbic mnogo imata.

Ko sva bila še majhna, sta nama
pripovedovali o ljudeh, ki strašijo
na teh tleh.

Uboga midva, prestrašena sva bila.

Ko sva zagledala skozi okno ljudi,
sva se skrila za smeti.

Ko sva ugotovila, da niso zveri,
smo postali prijatelji.

Take zgodbe pripovedujeva
tudi midva in ljudi zabavava.

Lovro. R. Kuželj in Valentin Stojko

BILA SEM »ZACOPRANA«

Rodila sem se leta 1924. Že pri letu in pol pa sem zelo zbolela. Tako zelo, da je prav vsak zdravnik rekel, da bom umrla. Včasih so rekli, da me je hudoben človek »obral do belih kosti«. Ker mi ni mogel nihče pomagati, je oče odšel k »losarci« v Maribor. Ta mu je svetovala, da naj pripravijo pet stvari, s katerimi me bodo podkadili. Spomnim se samo še treh stvari. Pripravili so vosek, ki je tekel s sveč v cerkvi, »šmir« od cerkvenih zvonov in živo krastačo, ki so jo morali speči. Rekla je, da bo tista oseba, ki me je »zacoprana«, prišla k hiši in oni ne smejo niti odpreti niti se ji oglasiti. To so res storili in od takrat mi je šlo na bolje.

Ko sem bila še mala, nisem bila razvajena, pridno sem delala in nič mi ni manjkalo, saj nisem vedela, da je kaj boljšega kje na svetu. Včasih smo »fejst« delali in malo jedli. Takrat še sploh nismo vedeli, da imamo živce, kaj šele, da bi rekli, da smo živčni. Tudi če nas je kaj bolelo, nismo »poslušali«, da nas boli, ampak smo delali naprej. Veselo je bilo.

Bila pa sem tudi malo nagajiva. Brata sem včasih »nabutala«, ker me je jezil. Rada sem se šla tudi potepat k sosedom, zato sem jih večkrat dobila po riti.

Vsako jutro pred šolo sem morala pobrisati prah po hiši, mama pa je pometla. Učiteljice so bile prijazne, imele so me rade, jaz pa njih. Kazni nisem nikoli dobila, razen enkrat, ko sem sošolko boksnila. Bila sem zaprta po šoli, vendar je bila takrat tudi sokolska telovadba in sem šla tja. Učitelj me tudi ni mogel zapreti, ker so bili takrat sokoli glavni. V šoli so večkrat tudi topli. Dekan je prišel z gumijasto palico in je z njo udaril fante po podplatih.

**Po pripovedovanju Marije Onič (Lentekve Micke)
zapisala Mira Mesarič**

BILA SEM »ZACOPRANA«

Rodila sem se leta 1924. Že pri letu in pol pa sem zelo zbolela. Tako zelo, da je prav vsak zdravnik rekel, da bom umrla. Včasih so rekli, da me je hudoben človek »obral do belih kosti«. Ker mi ni mogel nihče pomagati, je oče odšel k »losarci« v Maribor. Ta mu je svetovala, da naj pripravijo pet stvari, s katerimi me bodo podkadili. Spomnim se samo še treh stvari. Pripravili so vosek, ki je tekel s sveč v cerkvi, »šmir« od cerkvenih zvonov in živo krastačo, ki so jo morali speči. Rekla je, da bo tista oseba, ki me je »zacoprana«, prišla k hiši in oni ne smejo niti odpreti niti se ji oglasiti. To so res storili in od takrat mi je šlo na bolje.

Ko sem bila še mala, nisem bila razvajena, pridno sem delala in nič mi ni manjkalo, saj nisem vedela, da je kaj boljšega kje na svetu. Včasih smo »fejst« delali in malo jedli. Takrat še sploh nismo vedeli, da imamo živce, kaj šele, da bi rekli, da smo živčni. Tudi če nas je kaj bolelo, nismo »poslušali«, da nas boli, ampak smo delali naprej. Veselo je bilo.

Bila pa sem tudi malo nagajiva. Brata sem včasih »nabutala«, ker me je jezil. Rada sem se šla tudi potepat k sosedom, zato sem jih večkrat dobila po riti.

Vsako jutro pred šolo sem morala pobrisati prah po hiši, mama pa je pometla. Učiteljice so bile prijazne, imele so me rade, jaz pa njih. Kazni nisem nikoli dobila, razen enkrat, ko sem sošolko boksnila. Bila sem zaprta po šoli, vendar je bila takrat tudi sokolska telovadba in sem šla tja. Učitelj me tudi ni mogel zapreti, ker so bili takrat sokoli glavni. V šoli so večkrat tudi topli. Dekan je prišel z gumijasto palico in je z njo udaril fante po podplatih.

**Po pripovedovanju Marije Onič (Lentekve Micke)
zapisala Mira Mesarič**

MIKLAVŽEVA NOČ V LAPORJU

Ko je bil moj deda še mlad, so zelo težko čakali na noč Miklavža. Ker so jih starši zapirali ven, so se morali sami spopasti s parklji. Parklji so ujeli dedovega prijatelja in ga z verigami zvezali na drevo v gozdu. Nato so se skrili v bližnji mlin. Bratje in prijatelji so odvezali ujetnika, a na poti domov so jih presenetili parklji, ki so pridirjali iz mlina. Vsi so se borili, a na srečo so se ded in njegovi prijatelji rešili in so šli prespat v grmovje. Zjutraj so šli celo v šolo, če ni bila sobota, in šele po šoli so se smeli vrniti nazaj domov.

Lovro Lorber, 6. a

MIKLAVŽEVA NOČ V LAPORJU

Ko je bil moj deda še mlad, so zelo težko čakali na noč Miklavža. Ker so jih starši zapirali ven, so se morali sami spopasti s parklji. Parklji so ujeli dedovega prijatelja in ga z verigami zvezali na drevo v gozdu. Nato so se skrili v bližnji mlin. Bratje in prijatelji so odvezali ujetnika, a na poti domov so jih presenetili parklji, ki so pridirjali iz mlina. Vsi so se borili, a na srečo so se ded in njegovi prijatelji rešili in so šli prespat v grmovje. Zjutraj so šli celo v šolo, če ni bila sobota, in šele po šoli so se smeli vrniti nazaj domov.

Lovro Lorber, 6. a

MOJA VAS

Križni Vrh je lepa vas,
Pridite še vi med nas.
Ponosni smo na vse stvari,
In vsak od nas tu rad živi.

Veseli smo bomo še naprej,
imamo pa tudi svoj muzej.
V muzeju Marjan je doma,
veliko šivalnih strojev ima.

Pokaže vam jih res prav rad,
za njega so kot skrit zaklad.

Katarina Šela, 5. a

MOJA VAS

Križni Vrh je lepa vas,
Pridite še vi med nas.
Ponosni smo na vse stvari,
In vsak od nas tu rad živi.

Veseli smo bomo še naprej,
imamo pa tudi svoj muzej.
V muzeju Marjan je doma,
veliko šivalnih strojev ima.

Pokaže vam jih res prav rad,
za njega so kot skrit zaklad.

Katarina Šela, 5. a

STARA HIŠA

V moji vasi stoji stara hiša,
v kateri prebiva miška Miša.
Rada igra se s slonom,
ki je velik kot balon
in sladek kot bonbon.

V hiši se veliko dogaja,
Pajek si plete svojo mrežo,
Mravlje ima jo na dvorišču mravljišče,
Miška pa v hiši svoje lastno stopnišče.

Zana Kovačič, 5. a

SENEGAČNIKOVA CIMPRAČA

Na hribu gleda v dolino
hiša osamljena.
To je slavna cimprača
Senegačnikova.

Iz njenih majhnih oken
se sonce iskri.
Na starih hrastovih vratih
pa čas zavrti.

Ana Celan, 5. a

STARA HIŠA

V moji vasi stoji stara hiša,
v kateri prebiva miška Miša.
Rada igra se s slonom,
ki je velik kot balon
in sladek kot bonbon.

V hiši se veliko dogaja,
Pajek si plete svojo mrežo,
Mravlje ima jo na dvorišču mravljišče,
Miška pa v hiši svoje lastno stopnišče.

Zana Kovačič, 5. a

SENEGAČNIKOVA CIMPRAČA

Na hribu gleda v dolino
hiša osamljena.
To je slavna cimprača
Senegačnikova.

Iz njenih majhnih oken
se sonce iskri.
Na starih hrastovih vratih
pa čas zavrti.

Ana Celan, 5. a

ROKOVNJAČI

Prababica mi je pripovedovala, da so se v hosti ob cesti, ki vodi v Poljčane, skrivali cestni razbojniki 'rokovnjači'. Njihovo ime izvira iz njihovega simbola, odtisa roke še nerojenega otroka. Po tem simbolu so bili prepoznavni že drugod in večina se je ceste izogibala, vendar so se našli tudi taki, ki so mislili, da so to le govorice. Med njimi je bil tudi trgovec z nosečo ženo, ki je prihajal v Poljčane. Ko je naenkrat zaslišal topot kopit, je mislil, da ima prisluhe, ko je postajal vedno glasnejše, pa je jezdil še hitreje. Naenkrat je drevo padlo na cesto pred konje in iz gozda so skočili jezdec. Njega so potisnili s sedeža in njegovo ženo so potisnili na tla. Vzeli so nož in iz njenega trebuha izrezali njunega otroka ter mu odrezali dlan in jo odnesli. Trgovčeva žena in otrok sta umrla, trgovca pa so pustili živega, da bo lahko povedal zgodbo, vendar je moral preostanek poti iti peš, saj so odpeljali konja in voz.

Katja Košič, 9.a

ROKOVNJAČI

Prababica mi je pripovedovala, da so se v hosti ob cesti, ki vodi v Poljčane, skrivali cestni razbojniki 'rokovnjači'. Njihovo ime izvira iz njihovega simbola, odtisa roke še nerojenega otroka. Po tem simbolu so bili prepoznavni že drugod in večina se je ceste izogibala, vendar so se našli tudi taki, ki so mislili, da so to le govorice. Med njimi je bil tudi trgovec z nosečo ženo, ki je prihajal v Poljčane. Ko je naenkrat zaslišal topot kopit, je mislil, da ima prisluhe, ko je postajal vedno glasnejše, pa je jezdil še hitreje. Naenkrat je drevo padlo na cesto pred konje in iz gozda so skočili jezdec. Njega so potisnili s sedeža in njegovo ženo so potisnili na tla. Vzeli so nož in iz njenega trebuha izrezali njunega otroka ter mu odrezali dlan in jo odnesli. Trgovčeva žena in otrok sta umrla, trgovca pa so pustili živega, da bo lahko povedal zgodbo, vendar je moral preostanek poti iti peš, saj so odpeljali konja in voz.

Katja Košič, 9.a

POROKA BO!

Ko sva bili majhni deklici, sva se vedno spraševali, kako so se poročili najini stari starši. Nekega dne sta nama babici z žarom pripovedovali o tem.

Bila je nedelja in družina je prišla od maše. Usedli so se za mizo in začeli s kosilom, ko je nenadoma nekdo potrkal na vrata. Bil je izbranec gospodarjeve hčere. Prišel je v kuhinjo in zasnubil dekle. Poletje se je prelevilo v jesen in bodoča mladoporočenca sta dočkala poročni dan. Nevesta in družice so nosile enake obleke zaradi vraževerja, ki se je prenašalo iz roda v rod in je govorilo o tem, da morajo biti oblečene enako, sicer lahko hudič vzame nevesto. Prav tako je imela nevesta zakrit obraz s tančico oziroma pajčolanom, saj so verjeli, da lahko nevesto prevzame zli duh.

Babici sta nama opisali še nekaj zanimivih običajev, kot je šranganje. Fantje iz dekletove fare so postavili šrango, na kateri je moral ženin plačati za nevesto. Šrangerji so porabili denar za darilo mladoporočencema, ki so ga prinesli na "gostijo".

Blažka Gradič, Karolina Leskovar, 9. a

POROKA BO!

Ko sva bili majhni deklici, sva se vedno spraševali, kako so se poročili najini stari starši. Nekega dne sta nama babici z žarom pripovedovali o tem.

Bila je nedelja in družina je prišla od maše. Usedli so se za mizo in začeli s kosilom, ko je nenadoma nekdo potrkal na vrata. Bil je izbranec gospodarjeve hčere. Prišel je v kuhinjo in zasnubil dekle. Poletje se je prelevilo v jesen in bodoča mladoporočenca sta dočkala poročni dan. Nevesta in družice so nosile enake obleke zaradi vraževerja, ki se je prenašalo iz roda v rod in je govorilo o tem, da morajo biti oblečene enako, sicer lahko hudič vzame nevesto. Prav tako je imela nevesta zakrit obraz s tančico oziroma pajčolanom, saj so verjeli, da lahko nevesto prevzame zli duh.

Babici sta nama opisali še nekaj zanimivih običajev, kot je šranganje. Fantje iz dekletove fare so postavili šrango, na kateri je moral ženin plačati za nevesto. Šrangerji so porabili denar za darilo mladoporočencema, ki so ga prinesli na "gostijo".

Blažka Gradič, Karolina Leskovar, 9. a

NAŠA ŠOLA

Naša šola, šola mala,
sredi Laporja leži,
zraven nje pa park stoji.

V naši mali šoli se dogajajo stvari,
na drugih šolah tega ni.

To pa so resnični pogovori,
ki pa so resni.

Vsak pogovor nam pove,
da postanemo olikani ljudje.

Na naši šoli nad dimnikom,
pa so doma živa bitja,
iz našega sveta.

Vsak to ve,
da imajo krila,
in dolge noge.

Gašper Papotnik, 5. a

NAŠA ŠOLA

Naša šola, šola mala,
sredi Laporja leži,
zraven nje pa park stoji.

V naši mali šoli se dogajajo stvari,
na drugih šolah tega ni.

To pa so resnični pogovori,
ki pa so resni.

Vsak pogovor nam pove,
da postanemo olikani ljudje.

Na naši šoli nad dimnikom,
pa so doma živa bitja,
iz našega sveta.

Vsak to ve,
da imajo krila,
in dolge noge.

Gašper Papotnik, 5. a

MOJA ŠOLA

Moja šola je neverjetna,
v njej se lahko naučiš vse,
celo od športa do matematike,
ampak je vseeno zelo prijetna.

Je zanimiva, učljiva in igriva,
v njej prevladuje prijateljstvo in ljubezen,
v šoli se učiš oblike, čeprav me spominja na
oblike.

Moja šola je najboljša šola,
zato grem rada v šolo.

Klara Loboda, 5. a

MOJA ŠOLA

Moja šola je neverjetna,
v njej se lahko naučiš vse,
celo od športa do matematike,
ampak je vseeno zelo prijetna.

Je zanimiva, učljiva in igriva,
v njej prevladuje prijateljstvo in ljubezen,
v šoli se učiš oblike, čeprav me spominja na
oblike.

Moja šola je najboljša šola,
zato grem rada v šolo.

Klara Loboda, 5. a

ZLATO TELE

V bližini Laporja leži kraj z zanimivo legendo o
zlatem teletu. Po Žabljeku kroži legenda, da je v
bližini današnjega igrišča zakopano zlato tele.
Pred nekaj desetletji je bila še zelo živa, zdaj pa
je veliko ljudi že pozabilo nanjo. Nekaj ljudi naj bi
zlato tele poskušalo izkopati. Zakopano naj bi bilo
okoli 1,5 m globoko in veliko 25 cm.
Do sedaj ga še nihče ni izkopal.

Filip Rap, 8. a

ZLATO TELE

V bližini Laporja leži kraj z zanimivo legendo o
zlatem teletu. Po Žabljeku kroži legenda, da je v
bližini današnjega igrišča zakopano zlato tele.
Pred nekaj desetletji je bila še zelo živa, zdaj pa
je veliko ljudi že pozabilo nanjo. Nekaj ljudi naj bi
zlato tele poskušalo izkopati. Zakopano naj bi bilo
okoli 1,5 m globoko in veliko 25 cm.
Do sedaj ga še nihče ni izkopal.

Filip Rap, 8. a

POREDNI »ZAJČEK«

Ko se je šolsko leto bližalo h koncu, je postajalo vroče, trave so se višale, cvetele in metulji ter čebele so obletavali pisano travniško cvetje. Stanovali smo blizu šole in na dvorišče naše hiše se je slišal glas učitelja Novačana, ki je poučeval zemljepis. Okna učilnice so bila na široko odprta. Ta glas in petje sta me vabila, da sem stekla do šole. Tam, kjer je danes gasilski dom, je bilo vse pripravljeno za sokolski dom. Ker je bila vojna, se ti načrti niso uresničili. Trava je prerasla bele temelje, po katerih smo hodili otroci in se skrivali v visoki travi. V travi sem našla malo okroglo ogledalce, ki je bilo zame takrat pravi zaklad. Sedla sem na beli rob temeljev med trave in uživala ob poslušanju razlage učitelja Novačana. V rokah sem vrtela ta okrogli čudež, in ker je toplo sonce grelo, se je naenkrat zagledalo tudi v moj najdeni okrogli čudež in se zasvetilo na steni visoke šolske stavbe. Ker sem videla sonce na steni, sem ugotovila, da je to »poredni zajček«, o katerem mi jo očka pripovedoval zgodnico. »Poredni zajček« je tu in tam izginil s stene šole in smuknil skozi odprto okno. V razredu je naenkrat nastal nemir. Učenci so bili pozorni na svetlobo, ki je poplesavala na steni razreda. Učitelj se je pričel razburjati in je vpil na otroke: »Kdo se igra z ogledalom?« Šele tedaj sem spoznala, da sva jaz in moje ogledalo »poredni zajček« kriva za slabo voljo v razredu. V strahu, da bi me odkrili, sem se potuhnila v visoki travi in čakala, da se je razred umiril. To odkritje malega »porednega zajčka« sem večkrat poskušala doma na fasadi naše hiše. Nikoli pa nisem izdala skrivnosti, da sem s to svetlobo malega ogledala prestrašila učence osmega razreda in učitelja Novačana.

Frančiška Otorepec

POREDNI »ZAJČEK«

Ko se je šolsko leto bližalo h koncu, je postajalo vroče, trave so se višale, cvetele in metulji ter čebele so obletavali pisano travniško cvetje. Stanovali smo blizu šole in na dvorišče naše hiše se je slišal glas učitelja Novačana, ki je poučeval zemljepis. Okna učilnice so bila na široko odprta. Ta glas in petje sta me vabila, da sem stekla do šole. Tam, kjer je danes gasilski dom, je bilo vse pripravljeno za sokolski dom. Ker je bila vojna, se ti načrti niso uresničili. Trava je prerasla bele temelje, po katerih smo hodili otroci in se skrivali v visoki travi. V travi sem našla malo okroglo ogledalce, ki je bilo zame takrat pravi zaklad. Sedla sem na beli rob temeljev med trave in uživala ob poslušanju razlage učitelja Novačana. V rokah sem vrtela ta okrogli čudež, in ker je toplo sonce grelo, se je naenkrat zagledalo tudi v moj najdeni okrogli čudež in se zasvetilo na steni visoke šolske stavbe. Ker sem videla sonce na steni, sem ugotovila, da je to »poredni zajček«, o katerem mi jo očka pripovedoval zgodnico. »Poredni zajček« je tu in tam izginil s stene šole in smuknil skozi odprto okno. V razredu je naenkrat nastal nemir. Učenci so bili pozorni na svetlobo, ki je poplesavala na steni razreda. Učitelj se je pričel razburjati in je vpil na otroke: »Kdo se igra z ogledalom?« Šele tedaj sem spoznala, da sva jaz in moje ogledalo »poredni zajček« kriva za slabo voljo v razredu. V strahu, da bi me odkrili, sem se potuhnila v visoki travi in čakala, da se je razred umiril. To odkritje malega »porednega zajčka« sem večkrat poskušala doma na fasadi naše hiše. Nikoli pa nisem izdala skrivnosti, da sem s to svetlobo malega ogledala prestrašila učence osmega razreda in učitelja Novačana.

Frančiška Otorepec

LAPORSKI UČENCI

Zvečer pred televizorjem sedimo,

Zjutraj pa v šolo zamudimo.

Po hodnikih norimo,

Se učiteljev ne bojimo.

Učenci se pridno učimo,

Se izzivov ne bojimo.

Se radi igramo,

Odlične ocene imamo

Gaj Onič, 5.a

LAPORSKI UČENCI

Zvečer pred televizorjem sedimo,

Zjutraj pa v šolo zamudimo.

Po hodnikih norimo,

Se učiteljev ne bojimo.

Učenci se pridno učimo,

Se izzivov ne bojimo.

Se radi igramo,

Odlične ocene imamo

Gaj Onič, 5.a

PRIPRAVLJENI NA ZABAVO

Majhna vasica,
majhen dom.
Šola tam stoji,
v njej ni rompopoma!

Mlade gospe, mladi gospodje
tam se učijo.
Tako mirni so,
nič ne norijo.

Kakšen dolgčas mora biti
v tej šoli
se učiti!

A vseeno, veste,
da ne obstaja takšna šola,
kjer porednega razreda ne bi bilo.
Za zabavo pripravljeni smo vsi zelo.

Zabava prijateljstva tukaj obstaja,
tu prijatelji smo vsi,
tukaj zabave konec ni!

Karla Rap, 6. a

PRIPRAVLJENI NA ZABAVO

Majhna vasica,
majhen dom.
Šola tam stoji,
v njej ni rompopoma!

Mlade gospe, mladi gospodje
tam se učijo.
Tako mirni so,
nič ne norijo.

Kakšen dolgčas mora biti
v tej šoli
se učiti!

A vseeno, veste,
da ne obstaja takšna šola,
kjer porednega razreda ne bi bilo.
Za zabavo pripravljeni smo vsi zelo.

Zabava prijateljstva tukaj obstaja,
tu prijatelji smo vsi,
tukaj zabave konec ni!

Karla Rap, 6. a

SPOMINI NA OTROŠTVO

Mama me je zjutraj najprej počesala. Za zajtrk je skuhala žgance in zelje. V šoli nismo imeli malice in kosila. Samo tisti najbolj ubogi so dobili malico. Mi smo si s seboj nosili kruh. Pozimi smo hodili peš, snega je bilo še čez kolena, zato smo gazili celo uro in v šolo prišli čisto mokri. V razredu je bila velika lončena peč. Vsi smo se gužvali ob njej, da bi se pogreli.

Poleti smo morali delati na travnikih in poljih. Zjutraj smo vstajali ob štirih in gnali živino na pašo še pred šolo. Potem sem se morala hitro zrihtat za v šolo. V šoli so bili učitelji zelo strogi, in če smo bili poredni, smo morali klečati v kotu na koruzi, kar ni bilo prijetno. Tako zelo smo morali biti tihi, da smo še miško čuli, če je pritekla v razred. Če si naredil veliko neumnost, te je ravnatelj poklical v pisarno in je opravil s teboj na štiri oči. Ko sem prišla domov, nisem šla delat domače naloge in se učiti, ampak sem šla pomagat delat na njivo. Zvečer, pri svečah ali petrolejkah, sem delala domačo nalogo in se učila. Tovarišica nas je zjutraj pregledala, kako smo urejeni, in če smo imeli umazane roke, nas je s palico udarila po prstih.

Samo v nedeljo smo bili doma, nismo šli v šolo. Nedelj smo se zelo veselili, ker smo se lahko igrali slepe miši, skrivalnice, se lovili ali žogali. Veselili smo se maš. Seveda pa smo tudi ta dan pomagali mamam in očetom pri opravih.

Sara Strnad po pripovedovanju babice Veronike Mlakar

SPOMINI NA OTROŠTVO

Mama me je zjutraj najprej počesala. Za zajtrk je skuhala žgance in zelje. V šoli nismo imeli malice in kosila. Samo tisti najbolj ubogi so dobili malico. Mi smo si s seboj nosili kruh. Pozimi smo hodili peš, snega je bilo še čez kolena, zato smo gazili celo uro in v šolo prišli čisto mokri. V razredu je bila velika lončena peč. Vsi smo se gužvali ob njej, da bi se pogreli.

Poleti smo morali delati na travnikih in poljih. Zjutraj smo vstajali ob štirih in gnali živino na pašo še pred šolo. Potem sem se morala hitro zrihtat za v šolo. V šoli so bili učitelji zelo strogi, in če smo bili poredni, smo morali klečati v kotu na koruzi, kar ni bilo prijetno. Tako zelo smo morali biti tihi, da smo še miško čuli, če je pritekla v razred. Če si naredil veliko neumnost, te je ravnatelj poklical v pisarno in je opravil s teboj na štiri oči. Ko sem prišla domov, nisem šla delat domače naloge in se učiti, ampak sem šla pomagat delat na njivo. Zvečer, pri svečah ali petrolejkah, sem delala domačo nalogo in se učila. Tovarišica nas je zjutraj pregledala, kako smo urejeni, in če smo imeli umazane roke, nas je s palico udarila po prstih.

Samo v nedeljo smo bili doma, nismo šli v šolo. Nedelj smo se zelo veselili, ker smo se lahko igrali slepe miši, skrivalnice, se lovili ali žogali. Veselili smo se maš. Seveda pa smo tudi ta dan pomagali mamam in očetom pri opravih.

Sara Strnad po pripovedovanju babice Veronike Mlakar

ŠOLA NEKOČ

Moj dedi, Peter Hajšek, se je rodil na Videžu leta 1937. Spominja se, da je kot otrok hodil v osnovno šolo v Laporje. Preden je zjutraj odšel v šolo, je moral doma na kmetiji nakrmiti živali. Na poti v šolo si je v rosi umil bose noge.

Poleg ostalih predmetov so v šoli ocenjevali tudi lepomis, kar mu ni šlo preveč dobro.

Ker je moral tudi po pouku pomagati doma, je mnogokrat odšel v šolo brez domače naloge, za kar jih je s palico dobil tudi po prstih.

Karla Rap, 6. a

ŠOLA NEKOČ

Moj dedi, Peter Hajšek, se je rodil na Videžu leta 1937. Spominja se, da je kot otrok hodil v osnovno šolo v Laporje. Preden je zjutraj odšel v šolo, je moral doma na kmetiji nakrmiti živali. Na poti v šolo si je v rosi umil bose noge.

Poleg ostalih predmetov so v šoli ocenjevali tudi lepomis, kar mu ni šlo preveč dobro.

Ker je moral tudi po pouku pomagati doma, je mnogokrat odšel v šolo brez domače naloge, za kar jih je s palico dobil tudi po prstih.

Karla Rap, 6. a

LAPORSKA ŠOLA

V njej je pravi rompopom,
eni so pridni, drugi solidni,
tretji poredni, a vsi smo zavedni.
Enim dolgčas je, drugim super vse.

Vsi smo veseli si pesmi peli,
se zraven učili,
nič novega zamudili.

Vendar smo zabavni in super prijazni.

Smo vsak dan veseli,
učitelji pa so igrivi in sprejemljivi,
vedno za nas jih skrbi
in prijazni so vsi.

Anja Brglez Kobale, 6. a

LAPORSKA ŠOLA

V njej je pravi rompopom,
eni so pridni, drugi solidni,
tretji poredni, a vsi smo zavedni.
Enim dolgčas je, drugim super vse.

Vsi smo veseli si pesmi peli,
se zraven učili,
nič novega zamudili.

Vendar smo zabavni in super prijazni.

Smo vsak dan veseli,
učitelji pa so igrivi in sprejemljivi,
vedno za nas jih skrbi
in prijazni so vsi.

Anja Brglez Kobale, 6. a

PRIGODA MOJEGA OČETA

NAŠA ŠOLA

Naša šola
ni povsem gola,
obrodila je sadove
že leta 1906.

Naša šola
nima pomola,
pa je vseeno pristanišče
za vsakogar, ki znanje išče.

Naša šola
Je rumena kot sonce,
zelena kot trava
in čista kot Sava.

Vanjo radi hodimo,
med najboljše sodimo,
z znanjem se ponašamo,
druge vse prekašamo.

Luka Pučnik, 7. a

NAŠA ŠOLA

Naša šola
ni povsem gola,
obrodila je sadove
že leta 1906.

Naša šola
nima pomola,
pa je vseeno pristanišče
za vsakogar, ki znanje išče.

Naša šola
Je rumena kot sonce,
zelena kot trava
in čista kot Sava.

Vanjo radi hodimo,
med najboljše sodimo,
z znanjem se ponašamo,
druge vse prekašamo.

Luka Pučnik, 7. a

V začetku 80-ih let prejšnjega stoletja je moj oče hodil v prvi razred OŠ Gustava Šiliha Laporje. Star je bil 7 let. Nekega temnega januarskega popoldneva, ko je veter bril in je bilo snega kar do kolen, se je odpravljal proti domu. Na laporski ravnini so se delali veliki zameti snega. Ker cesta ni bila splužena, tam ni peljal noben avto, kaj šele avtobus. Na njegovo nesrečo je bil tudi sošolec, ki je živel v njegovi bližini, bolan. Zato se je kar sam odpravil domov. Štirikilometrski pot se za prvošolca sploh ni zdela tako dolga. Nesplužena cesta pa se je tisti popoldan spremenila v nočno moro. Medtem ko je gazil po neasfaltirani cesti, mu je večkrat spodrsnilo. Z obrazom je padel naravnost v sneg. Zelo ga je že zeblo v roke in noge, toda želja po toplem domu ga je gnala naprej. Čisto premočen in premražen se je vrnil domov. Starši so ga bili zelo veseli, da se je vrnil domov živ in zdrav.

Primož Potisk, 7. a

PRIGODA MOJEGA OČETA

V začetku 80-ih let prejšnjega stoletja je moj oče hodil v prvi razred OŠ Gustava Šiliha Laporje. Star je bil 7 let. Nekega temnega januarskega popoldneva, ko je veter bril in je bilo snega kar do kolen, se je odpravljal proti domu. Na laporski ravnini so se delali veliki zameti snega. Ker cesta ni bila splužena, tam ni peljal noben avto, kaj šele avtobus. Na njegovo nesrečo je bil tudi sošolec, ki je živel v njegovi bližini, bolan. Zato se je kar sam odpravil domov. Štirikilometrski pot se za prvošolca sploh ni zdela tako dolga. Nesplužena cesta pa se je tisti popoldan spremenila v nočno moro. Medtem ko je gazil po neasfaltirani cesti, mu je večkrat spodrsnilo. Z obrazom je padel naravnost v sneg. Zelo ga je že zeblo v roke in noge, toda želja po toplem domu ga je gnala naprej. Čisto premočen in premražen se je vrnil domov. Starši so ga bili zelo veseli, da se je vrnil domov živ in zdrav.

Primož Potisk, 7. a

Nato sem kar sama od sebe začela deklamirati pesem: Tonček je prišel ... Zapela sem še nekaj pesmic, ki sem jih slišala od svojih sestic, ki sta že hodili v šolo: Klipe, klope mlin ropoče, Siničja tožba, Al me boš kaj rada imela ...

Mama, ata in gospod Logar so se mi smejali in mi ploskali. »Jaz bi te naučil igrati harmoniko, samo moja je prevelika, ti si pa še tako majhna. Če bi šla v šolo, bi morala nositi težko torbo. Še eno leto boš jedla žgance, in ko boš zrastle, boš prišla v šolo,« se je smejal upravitelj Logar, me stisnil k sebi in me potolažil, ker sem bila v solzah vsa nesrečna. Pričakovala sem takojšen sprejem v prvi razred, sedaj pa takšna odločitev in razočaranje.

Res sem še ostala eno leto doma. Ko se je pričelo na pomlad vreme spreminjati in je toplo sonce pobralo sneg, sem hodila na travnik pred šolo, kjer so se otroci med odmorom igrali. Večje deklice so me objemale okrog pasu in me vrtele. Z otroki sem se igrala gnilo jajce, rdeče češnje rada jem in še mnogo drugih igric. Bila sem neizmerno srečna, ker so me otroci sprejeli medse. Najbolj se spomnim prijazne Micike in Gelce, ki jima je zgodaj umrla mama, bili sta pa nekaj posebnega, polni miline, prijaznosti in topline.

Frančiška Otorepec

Nato sem kar sama od sebe začela deklamirati pesem: Tonček je prišel ... Zapela sem še nekaj pesmic, ki sem jih slišala od svojih sestic, ki sta že hodili v šolo: Klipe, klope mlin ropoče, Siničja tožba, Al me boš kaj rada imela ...

Mama, ata in gospod Logar so se mi smejali in mi ploskali. »Jaz bi te naučil igrati harmoniko, samo moja je prevelika, ti si pa še tako majhna. Če bi šla v šolo, bi morala nositi težko torbo. Še eno leto boš jedla žgance, in ko boš zrastle, boš prišla v šolo,« se je smejal upravitelj Logar, me stisnil k sebi in me potolažil, ker sem bila v solzah vsa nesrečna. Pričakovala sem takojšen sprejem v prvi razred, sedaj pa takšna odločitev in razočaranje.

Res sem še ostala eno leto doma. Ko se je pričelo na pomlad vreme spreminjati in je toplo sonce pobralo sneg, sem hodila na travnik pred šolo, kjer so se otroci med odmorom igrali. Večje deklice so me objemale okrog pasu in me vrtele. Z otroki sem se igrala gnilo jajce, rdeče češnje rada jem in še mnogo drugih igric. Bila sem neizmerno srečna, ker so me otroci sprejeli medse. Najbolj se spomnim prijazne Micike in Gelce, ki jima je zgodaj umrla mama, bili sta pa nekaj posebnega, polni miline, prijaznosti in topline.

Frančiška Otorepec

LUNAPARK

V Laporju so odprli
slavni lunapark Dve srni.
V njega zdaj hodijo vsi,
še celo sosedovi psi.

Igrajo se na vrtiljaku,
psi pa v pesjaku.

Otroci vzklikajo: »To bo to,
ko še tobogan postavljen bo!«
Ko človek pride mlad,
ima lunapark rad.

Sara Amon in Ema Vantur, 7. a

LUNAPARK

V Laporju so odprli
slavni lunapark Dve srni.
V njega zdaj hodijo vsi,
še celo sosedovi psi.

Igrajo se na vrtiljaku,
psi pa v pesjaku.

Otroci vzklikajo: »To bo to,
ko še tobogan postavljen bo!«
Ko človek pride mlad,
ima lunapark rad.

Sara Amon in Ema Vantur, 7. a

DROBEN LISTIČ

Sredi gozda
z bratci se lovim,
v krošnji šelestim.
Ko pa veter zapihlja,
odnese me na tla.

Sam, v trdi temi,
na mrzlih tleh
ležim.
Strah me je,
ko veter spet ponese me.

Kmalu gozd konča se,
pridem na planjavo,
zazrem se v daljavo.

Kaj je to?
Zeleni gozd,
travniki in njive,
hribi in doline,
kot da sem prišel v raj,
nočem več nazaj!

Veter me nosi vse hitreje,
skoraj zapletem se
v bukove veje,
zakrožim, obrnem,
naredim preval,
to je zabavneje kot
karneval.

Veter kmalu poneha,
padam vse nižje,
pristanem na mehki travi,
zaslišim zavijanje vetra
v daljavi.

To je moj dom,
lepota narave,
nikoli ne grem,
ne zapustim domovine
naše.

Amadeja Ačko,
Gaia Stergar, 8. a

ŽELELA SEM V ŠOLO

Otroci, s katerimi sem se igrala, so že hodili v šolo. Tako sem si želela, da bi tudi jaz lahko obesila torbo na ramo in odšla proti mogočni stavbi, iz katere sem dan za dnem poslušala glasove učiteljev in živžav otrok. Neki dan je prišel k nam upravitelj Logar, ki je prinesel sporočilo o pevskih vajah. Bil je zborovodja moškega, ženskega in mešanega pevskega zbora. Tudi moja mamo je nekoč pred drugo svetovno vojno učil. Mama je pela v mešanem in ženskem pevskem zboru, zato se je razveselila vabila, kajti bližala se je zima in tako je bilo več časa za druženje in petje ob dolgih zimskih večerih. Upravitelj Logar me je na rahlo pobožal po laseh in me vprašal: »Kaj znaš tudi ti kaj peti?« Sram me je bilo in strah, pa vendar sem zbrala pogum in rekla: »Rada bi šla v šolo, saj že znam več pesmic.« Mislila sem, da se bom lahko gospodu Logarju prikupila in mi bo dovolil, da bi lahko šla v šolo. »Koliko si pa stara?« me je smeje vprašal. »Januarja bom sedem let!« sem vsa vesela rekla.

DROBEN LISTIČ

Sredi gozda
z bratci se lovim,
v krošnji šelestim.
Ko pa veter zapihlja,
odnese me na tla.

Sam, v trdi temi,
na mrzlih tleh
ležim.
Strah me je,
ko veter spet ponese me.

Kmalu gozd konča se,
pridem na planjavo,
zazrem se v daljavo.

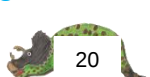
Kaj je to?
Zeleni gozd,
travniki in njive,
hribi in doline,
kot da sem prišel v raj,
nočem več nazaj!

Veter me nosi vse hitreje,
skoraj zapletem se
v bukove veje,
zakrožim, obrnem,
naredim preval,
to je zabavneje kot
karneval.

Veter kmalu poneha,
padam vse nižje,
pristanem na mehki travi,
zaslišim zavijanje vetra
v daljavi.

To je moj dom,
lepota narave,
nikoli ne grem,
ne zapustim domovine
naše.

Amadeja Ačko,
Gaia Stergar, 8. a

ŽELELA SEM V ŠOLO

Otroci, s katerimi sem se igrala, so že hodili v šolo. Tako sem si želela, da bi tudi jaz lahko obesila torbo na ramo in odšla proti mogočni stavbi, iz katere sem dan za dnem poslušala glasove učiteljev in živžav otrok. Neki dan je prišel k nam upravitelj Logar, ki je prinesel sporočilo o pevskih vajah. Bil je zborovodja moškega, ženskega in mešanega pevskega zbora. Tudi moja mamo je nekoč pred drugo svetovno vojno učil. Mama je pela v mešanem in ženskem pevskem zboru, zato se je razveselila vabila, kajti bližala se je zima in tako je bilo več časa za druženje in petje ob dolgih zimskih večerih. Upravitelj Logar me je na rahlo pobožal po laseh in me vprašal: »Kaj znaš tudi ti kaj peti?« Sram me je bilo in strah, pa vendar sem zbrala pogum in rekla: »Rada bi šla v šolo, saj že znam več pesmic.« Mislila sem, da se bom lahko gospodu Logarju prikupila in mi bo dovolil, da bi lahko šla v šolo. »Koliko si pa stara?« me je smeje vprašal. »Januarja bom sedem let!« sem vsa vesela rekla.

Legla sem vznak med cvetoče trave in zrla v modro nebo, v bele puhaste oblačke, ki so brezskrbno potovali po nebu proti jugu. Okoli mene so poplesavale visoke trave, ki so mi dale zavetje in skrivališče. Brenčale so čebele, letali so metulji. To je bil čudežni užitek. Sovražila sem šolo, roso, učiteljico, tisto redovalnico in cvek. Želela sem si, da bi umrla. Nisem si mogla predstavljati, da bi s tem grehom stopila pred starše.

Bilo je že pozno popoldan. Razmišljala sem o domu, o mami ... Odločila sem se, da kar v travi počakam, da umrem. Nato bom šla med bele oblake in nihče več me ne bo našel. Zaslišala sem, da nekdo prihaja po poti. Pogovarjali sta se mama in sestra. Slišala sem, da se pogovarjata o meni in mojem cveku in zaskrbljeni iščeta mene. Ko sta se po nekaj minutah zaskrbljeni vračali domov in se spraševali, kam sem jo mahnila, sem se odločila, da preneham s črnimi mislimi, se pogumno vrnem domov in povem vse, kar se mi je zgodilo v šoli. Vedela sem, da mama ni prenesla laži, zato sem pred njo stopila z resnico o neprijetnem dogodku v šoli. Sestavila sem svoje skrušeno telo, poiskala torbo in hitela po poti domov, da ne bi mučila z iskanjem še mojih domačih. Vse so že vedeli. Hvala Bogu, da mi ni bilo treba ponovno razlagati svojega greha! Kamen se mi je odvalil od srca, ko sem začutila, da me mama razume v moji bolečini, da mi zaupa in me ima kljub vsemu rada. Da klepetanje med poukom ni lepa stvar, me je poučila. Ker sem ji povedala vse o nastanku rose, je spoznala, da greh le ni bil tako velik, saj sem z glavo le bila pri pouku.

Frančiška Otorepec

Legla sem vznak med cvetoče trave in zrla v modro nebo, v bele puhaste oblačke, ki so brezskrbno potovali po nebu proti jugu. Okoli mene so poplesavale visoke trave, ki so mi dale zavetje in skrivališče. Brenčale so čebele, letali so metulji. To je bil čudežni užitek. Sovražila sem šolo, roso, učiteljico, tisto redovalnico in cvek. Želela sem si, da bi umrla. Nisem si mogla predstavljati, da bi s tem grehom stopila pred starše.

Bilo je že pozno popoldan. Razmišljala sem o domu, o mami ... Odločila sem se, da kar v travi počakam, da umrem. Nato bom šla med bele oblake in nihče več me ne bo našel. Zaslišala sem, da nekdo prihaja po poti. Pogovarjali sta se mama in sestra. Slišala sem, da se pogovarjata o meni in mojem cveku in zaskrbljeni iščeta mene. Ko sta se po nekaj minutah zaskrbljeni vračali domov in se spraševali, kam sem jo mahnila, sem se odločila, da preneham s črnimi mislimi, se pogumno vrnem domov in povem vse, kar se mi je zgodilo v šoli. Vedela sem, da mama ni prenesla laži, zato sem pred njo stopila z resnico o neprijetnem dogodku v šoli. Sestavila sem svoje skrušeno telo, poiskala torbo in hitela po poti domov, da ne bi mučila z iskanjem še mojih domačih. Vse so že vedeli. Hvala Bogu, da mi ni bilo treba ponovno razlagati svojega greha! Kamen se mi je odvalil od srca, ko sem začutila, da me mama razume v moji bolečini, da mi zaupa in me ima kljub vsemu rada. Da klepetanje med poukom ni lepa stvar, me je poučila. Ker sem ji povedala vse o nastanku rose, je spoznala, da greh le ni bil tako velik, saj sem z glavo le bila pri pouku.

Frančiška Otorepec

NEKOČ, NEKJE ...

Nekoč so živeli palčki
z imenom Imenovalčki.

Bili so pravi nomadi,
saj potovali izjemno so radi.

Prikorakali v neznan so kraj,
a še sami niso vedeli zakaj.

Ta kraj je bil poseben,
a rudarjev zelo potreben.

Tam bilo je kamnov za komaj preštet,
a palčkov le deset.

Iz Gorce poklicali so samorože
in z njimi izkopali vse nadloge.

Ta trn v peti bil je lapor,
zato ime za palčke ni bil napor.
Tako se je začelo rajanje
in nastalo je Laporje.

Sara Bevc in Sara Vidovič, 9. a

NEKOČ, NEKJE ...

Nekoč so živeli palčki
z imenom Imenovalčki.

Bili so pravi nomadi,
saj potovali izjemno so radi.

Prikorakali v neznan so kraj,
a še sami niso vedeli zakaj.

Ta kraj je bil poseben,
a rudarjev zelo potreben.

Tam bilo je kamnov za komaj preštet,
a palčkov le deset.

Iz Gorce poklicali so samorože
in z njimi izkopali vse nadloge.

Ta trn v peti bil je lapor,
zato ime za palčke ni bil napor.
Tako se je začelo rajanje
in nastalo je Laporje.

Sara Bevc in Sara Vidovič, 9. a

ŠKRAT MAT

Nekoč je živel škrat, po imenu Mat,
nosil je velik copat, ki ga imel je rad.
En dan je šel s copatom v prihodnost,
tam videl nas se je učiti in se veseliti.

Tu smo se učili težke stvari,
o mačkah opis naredili smo vsi.

Zato raje je odšel domov
in vedno, ko se odpravi spat,
nosi s seboj copat.

Doma se je skril, a se ni pokril.

Vita Čater, Eva Pušnik, 4. a

ŠKRAT MAT V ŠOLI

Nekoč živel je škrat, ime mu bilo je Mat.

Obul si je copat, prihodnost šel iskat.

V prihodnosti pa mi, z bazeni in vrvmi.

Šola je iz sladkorja, kakor kamen iz morja.

Miza pa lebdi, kakor ptič po učilnici hiti.

Šola je grad, iz nje ne more vsak.

Mat se je zaljubil, učiteljico zasnuvil.

Pridno se vse dni je učil, in se petk veselil.

Vsak dan poskrbi, da kaj novega se nauči.

Lana Krošel, Alja Šela, 4. a

ŠKRAT MAT

Nekoč je živel škrat, po imenu Mat,
nosil je velik copat, ki ga imel je rad.
En dan je šel s copatom v prihodnost,
tam videl nas se je učiti in se veseliti.

Tu smo se učili težke stvari,
o mačkah opis naredili smo vsi.

Zato raje je odšel domov
in vedno, ko se odpravi spat,
nosi s seboj copat.

Doma se je skril, a se ni pokril.

Vita Čater, Eva Pušnik, 4. a

ŠKRAT MAT V ŠOLI

Nekoč živel je škrat, ime mu bilo je Mat.

Obul si je copat, prihodnost šel iskat.

V prihodnosti pa mi, z bazeni in vrvmi.

Šola je iz sladkorja, kakor kamen iz morja.

Miza pa lebdi, kakor ptič po učilnici hiti.

Šola je grad, iz nje ne more vsak.

Mat se je zaljubil, učiteljico zasnuvil.

Pridno se vse dni je učil, in se petk veselil.

Vsak dan poskrbi, da kaj novega se nauči.

Lana Krošel, Alja Šela, 4. a

PRVI CVEK

Zelo rada sem imela šolo. Hodila sem v 3. razred, učila me je učiteljica Milena Zrimšek iz Studenic. Sicer je stanovala v šoli. Strastno je kadila in vedno pokašljevala. Imela je goste temne lase, spete v figo. Nosila je temno haljo. Bila je sitna in pretirano stroga. Kadar me je poklicala, da sem morala brati, sem se tresla po celem telesu, da sem jecljaje brala zlog za zlogom. Doma sem razmišljala, da nikoli ne bom tekoče brala, kot sta moji sestri. Kaj pa knjige, ki so me tako privlačile?

Bila je ura domoznanstva. Sedela sem v prvi klopi.

Učiteljica je razlagala, kako nastane rosa. Napeto sem poslušala razlago: »Strehe se podnevi segrejejo, da vročina miglja nad opeko, ponoči se ohladijo, pare pa se zgostijo in ...« Obrnila sem se k sosedi in nekaj zašepetala.

Nenadoma sem zaslišala strogi učiteljičin glas: »Ponovi, kar sem povedala!« Od strahu sem okamenela in nisem mogla odpreti ust. Učiteljica me je zmerjala s klepetuljo in mi z velikim užitkom zapisala cvek v redovalnico. Skoraj sem se onesvestila, nisem več čutila svojega obstoja. Solze so mi lajšale strah in bolečino. Kaj bo dama rekla mama, ki me je imela za pridno in ubogljivo deklico? Svet se mi je podiral pred nogami.

Ko sem šla domov, me je težka torba vlekla k tlom. Nihče ni šel z menoj domov, tudi sestra ne. Ves svet me je zapustil. Bil je sončen pomladni dan, sonce je grelo, jaz pa sem bila tako žalostna. Najraje bi bila umrla. Ko sem s prašne ceste stopila na zeleni cvetoči travnik, po katerem je vodila pot domov, sem vrgla torbo v travo in ni mi bilo mar zanjo.

PRVI CVEK

Zelo rada sem imela šolo. Hodila sem v 3. razred, učila me je učiteljica Milena Zrimšek iz Studenic. Sicer je stanovala v šoli. Strastno je kadila in vedno pokašljevala. Imela je goste temne lase, spete v figo. Nosila je temno haljo. Bila je sitna in pretirano stroga. Kadar me je poklicala, da sem morala brati, sem se tresla po celem telesu, da sem jecljaje brala zlog za zlogom. Doma sem razmišljala, da nikoli ne bom tekoče brala, kot sta moji sestri. Kaj pa knjige, ki so me tako privlačile?

Bila je ura domoznanstva. Sedela sem v prvi klopi.

Učiteljica je razlagala, kako nastane rosa. Napeto sem poslušala razlago: »Strehe se podnevi segrejejo, da vročina miglja nad opeko, ponoči se ohladijo, pare pa se zgostijo in ...« Obrnila sem se k sosedi in nekaj zašepetala.

Nenadoma sem zaslišala strogi učiteljičin glas: »Ponovi, kar sem povedala!« Od strahu sem okamenela in nisem mogla odpreti ust. Učiteljica me je zmerjala s klepetuljo in mi z velikim užitkom zapisala cvek v redovalnico. Skoraj sem se onesvestila, nisem več čutila svojega obstoja. Solze so mi lajšale strah in bolečino. Kaj bo dama rekla mama, ki me je imela za pridno in ubogljivo deklico? Svet se mi je podiral pred nogami.

Ko sem šla domov, me je težka torba vlekla k tlom. Nihče ni šel z menoj domov, tudi sestra ne. Ves svet me je zapustil. Bil je sončen pomladni dan, sonce je grelo, jaz pa sem bila tako žalostna. Najraje bi bila umrla. Ko sem s prašne ceste stopila na zeleni cvetoči travnik, po katerem je vodila pot domov, sem vrgla torbo v travo in ni mi bilo mar zanjo.

PEŠ V ŠOLO

To je zgodba moje babice. Babica se je rodila pred skoraj 70 leti. Hodila je v šolo v Laporje, takrat je šola izgledala drugače. Namesto šolskega parka je bila njiva, ni bilo telovadnice in ni bilo veliko učilnic. Babica je morala hoditi v šolo peš. Tokrat so bile kazni bolj stroge in boleče. Hiš ni bilo veliko, takrat tudi ni bilo elektrike ali avtobusov. Babica mi še danes pravi: »V šolo bi bilo treba hoditi peš!«

Erik Pliberšek, 6. a

PEŠ V ŠOLO

To je zgodba moje babice. Babica se je rodila pred skoraj 70 leti. Hodila je v šolo v Laporje, takrat je šola izgledala drugače. Namesto šolskega parka je bila njiva, ni bilo telovadnice in ni bilo veliko učilnic. Babica je morala hoditi v šolo peš. Tokrat so bile kazni bolj stroge in boleče. Hiš ni bilo veliko, takrat tudi ni bilo elektrike ali avtobusov. Babica mi še danes pravi: »V šolo bi bilo treba hoditi peš!«

Erik Pliberšek, 6. a

NAŠ MUCEK

Imeli mi smo mačko,
tisto mačko z belo tačko.
Ki lani miške je lovila,
in zraven sklede tri razbila.
Nekoč ko se z miško je igrala,
je boga revca v vodo pala.
Skoraj se je že rešila,
a je nazadnje utonila.
Jaz pa mucko sem pobral,
in v grob jo lepo dal.
Zraven pa sem rožce dal,
da bo mucek lažje spal.

Tone Celan

NAŠ MUCEK

Imeli mi smo mačko,
tisto mačko z belo tačko.
Ki lani miške je lovila,
in zraven sklede tri razbila.
Nekoč ko se z miško je igrala,
je boga revca v vodo pala.
Skoraj se je že rešila,
a je nazadnje utonila.
Jaz pa mucko sem pobral,
in v grob jo lepo dal.
Zraven pa sem rožce dal,
da bo mucek lažje spal.

Tone Celan

LEP DAN

To je čudo!
Lepota, ki ustvarilo jo je jutro.
nebo je umito, narava diha,
ko megla božajoč se plazi tam pod Bočem
in puhti dvigajoč se k višku,
nato umirajoč pada med goste temne krošnje,
od vzhoda do zahoda se plazi in vleče,
dviguje in pada,
kot da pred soncem bi zbežala rada.

Ko sonce obsveti modrino neba in sivino megle,
vzkipi megla proti sijočemu nebu,
dokler je sonce ne razblini v nevidno,
ko še samo nosnice zaznajo svežino
in oko čistino narave zazna.

Lok modrine se lesketa.
Boč je umit.
Gozd je opran.
Danes se nam obeta lep dan.

Franciška Otorepec

LEP DAN

To je čudo!
Lepota, ki ustvarilo jo je jutro.
nebo je umito, narava diha,
ko megla božajoč se plazi tam pod Bočem
in puhti dvigajoč se k višku,
nato umirajoč pada med goste temne krošnje,
od vzhoda do zahoda se plazi in vleče,
dviguje in pada,
kot da pred soncem bi zbežala rada.

Ko sonce obsveti modrino neba in sivino megle,
vzkipi megla proti sijočemu nebu,
dokler je sonce ne razblini v nevidno,
ko še samo nosnice zaznajo svežino
in oko čistino narave zazna.

Lok modrine se lesketa.
Boč je umit.
Gozd je opran.
Danes se nam obeta lep dan.

Franciška Otorepec

V ŠOLI NEKOČ

Moja babica se je rodila leta 1942. Takrat so vsi otroci hodili v šolo peš in povsod je bila makedamska cesta. Poleti so vsi otroci hodili bos, pozimi pa v gumijastih škornjih. Seveda je še takrat bila stara šola, v kateri so bile kazni hujše kot danes. V vsakem razredu so imeli peč na drva. Za športni dan so morali nositi drva in premog v klet. Sčasoma so začeli dobivati malico v šoli. Takrat so še pisali s peresom, testi so bili nareki, pisali so jih s svinčnikom. Pri športni vzgoji so po navadi igrali med dvema ognjema.

Alen Topolovec, 7. a

V ŠOLI NEKOČ

Moja babica se je rodila leta 1942. Takrat so vsi otroci hodili v šolo peš in povsod je bila makedamska cesta. Poleti so vsi otroci hodili bos, pozimi pa v gumijastih škornjih. Seveda je še takrat bila stara šola, v kateri so bile kazni hujše kot danes. V vsakem razredu so imeli peč na drva. Za športni dan so morali nositi drva in premog v klet. Sčasoma so začeli dobivati malico v šoli. Takrat so še pisali s peresom, testi so bili nareki, pisali so jih s svinčnikom. Pri športni vzgoji so po navadi igrali med dvema ognjema.

Alen Topolovec, 7. a

LAPORJE NEKOČ IN DANES

Laporje je že od nekdaj središče okoliških krajev. V preteklosti so tja vsi iz okolice prihajali peš. Ni bilo avtomobilov. Vsak dan so se igrali in učili, a gremo še bolj v preteklost. Laporje je ime dobilo po sedimentni kamnini lapor. Župnišče je najstarejši objekt v Laporju. Župnik ima veliko knjig v latinščini. Od nekdaj je v tem kraju zelo pestro. V zadnjem času so se začeli priseljevati ljudje od drugod. Laporska šola je prvič začela delovati v stari cimprači. Po nekaj letih je šla v župnijske prostore, nato se je začela graditi OŠ Gustava Šiliha Laporje. Takrat je bila manjša, ni še bilo telovadnice in vrtca. Z leti je število učencev naraščalo in so morali prizidati še vrtec in telovadnico. In vse do takrat, ko se bo vrtec preselil v svoj objekt, bo deloval v prostorih šole. Šola je že stara, a še vedno lepa in urejena, ker so jo vseskozi prenavljali. In to je Laporje.

Rok Stupan, 6. a

LAPORJE NEKOČ IN DANES

Laporje je že od nekdaj središče okoliških krajev. V preteklosti so tja vsi iz okolice prihajali peš. Ni bilo avtomobilov. Vsak dan so se igrali in učili, a gremo še bolj v preteklost. Laporje je ime dobilo po sedimentni kamnini lapor. Župnišče je najstarejši objekt v Laporju. Župnik ima veliko knjig v latinščini. Od nekdaj je v tem kraju zelo pestro. V zadnjem času so se začeli priseljevati ljudje od drugod. Laporska šola je prvič začela delovati v stari cimprači. Po nekaj letih je šla v župnijske prostore, nato se je začela graditi OŠ Gustava Šiliha Laporje. Takrat je bila manjša, ni še bilo telovadnice in vrtca. Z leti je število učencev naraščalo in so morali prizidati še vrtec in telovadnico. In vse do takrat, ko se bo vrtec preselil v svoj objekt, bo deloval v prostorih šole. Šola je že stara, a še vedno lepa in urejena, ker so jo vseskozi prenavljali. In to je Laporje.

Rok Stupan, 6. a

ZARANA VSTANI

Sem v Laporski gorci doma,
na gričku vasica je ta,
nam z juga se Boč smehlja,
od zahoda pa Donačka.

Na vzhodu se že dani,
od sonca nebo žari,
na nebu pa lunica,
veselo se še smehlja.

Na jugu ves ožarjen
v modrini spi Boč sanjav,
v koprenasti srajčici,
pa Donačka gora rdi.

»Prebudi se Donačka!«
ji sonček ljubeč govori.
»Najlepša si zame ti,
ko moj te poljub krasi.«

Ljubeče se Boč ozre
k sončku in Donački:
»To moja je deklica,
zapomni si sonček ti!«

Če ljubezen to videl bi rad
zarana vstani že,
ko ob zori odeta v škrlat,
ta ljubezen prehaja se.

Sem v Laporski gorci doma,
ki biser je Laporja,
nam z juga se Boč smehlja,
od zahoda pa Donačka.

Frančiška Otorepec

ZARANA VSTANI

Sem v Laporski gorci doma,
na gričku vasica je ta,
nam z juga se Boč smehlja,
od zahoda pa Donačka.

Na vzhodu se že dani,
od sonca nebo žari,
na nebu pa lunica,
veselo se še smehlja.

Na jugu ves ožarjen
v modrini spi Boč sanjav,
v koprenasti srajčici,
pa Donačka gora rdi.

»Prebudi se Donačka!«
ji sonček ljubeč govori.
»Najlepša si zame ti,
ko moj te poljub krasi.«

Ljubeče se Boč ozre
k sončku in Donački:
»To moja je deklica,
zapomni si sonček ti!«

Če ljubezen to videl bi rad
zarana vstani že,
ko ob zori odeta v škrlat,
ta ljubezen prehaja se.

Sem v Laporski gorci doma,
ki biser je Laporja,
nam z juga se Boč smehlja,
od zahoda pa Donačka.

Frančiška Otorepec

LAPORJE - ŠPORTNA VAS

GASILCI HITIMO

Gasilci hitimo,
se nič ne bojimo.

Požare gasimo,
po lestvi hitimo.

Se višine ne bojimo,
po ljudi hitimo.

Z avtom hitimo,
se nič ne bojimo.

Gal Onič, 5. a

Laporski mladinci in tisti fantje, mladi po srcu, so si prizadevali za urejeni igrišči. Enega so imeli na robu vasi pri gozdu, drugega pa tik ob šolski stavbi. Tega so posuli s posebnim »lešom«, ki so ga sami pripeljali iz Rogatca. Tako je vaško igrišče postalo priljubljena točka za »športanje« krajanov in ostalih, ki so prihajali v naše kraje. Včasih se jih je zbralo toliko, da so lahko sestavili tri ali štiri ekipe in so odigrali turnir v odbojki. Najboljša ekipa je sodelovala tudi na tekmovanjih po vsej Sloveniji in dosegala dobre rezultate. Fantje pa so se trudili, da so bili močni in mišičasti, zato so na Štimecovi domačiji redno dvigovali uteži. Po napornem treningu so se oglasili v vaški gostilni, kjer jim je gostilničarka Lojzka pripravila sadno kupo in še kakšen priboljšek. Tako dobro so trenirali, da so dosegli 3. mesto v dvigovanju uteži na prvenstvu Slovenije.

Po pripovedovanju Milana Mesariča zapisal
Luka Perkovič

LAPORJE - ŠPORTNA VAS

GASILCI HITIMO

Gasilci hitimo,
se nič ne bojimo.

Požare gasimo,
po lestvi hitimo.

Se višine ne bojimo,
po ljudi hitimo.

Z avtom hitimo,
se nič ne bojimo.

Gal Onič, 5. a

Laporski mladinci in tisti fantje, mladi po srcu, so si prizadevali za urejeni igrišči. Enega so imeli na robu vasi pri gozdu, drugega pa tik ob šolski stavbi. Tega so posuli s posebnim »lešom«, ki so ga sami pripeljali iz Rogatca. Tako je vaško igrišče postalo priljubljena točka za »športanje« krajanov in ostalih, ki so prihajali v naše kraje. Včasih se jih je zbralo toliko, da so lahko sestavili tri ali štiri ekipe in so odigrali turnir v odbojki. Najboljša ekipa je sodelovala tudi na tekmovanjih po vsej Sloveniji in dosegala dobre rezultate. Fantje pa so se trudili, da so bili močni in mišičasti, zato so na Štimecovi domačiji redno dvigovali uteži. Po napornem treningu so se oglasili v vaški gostilni, kjer jim je gostilničarka Lojzka pripravila sadno kupo in še kakšen priboljšek. Tako dobro so trenirali, da so dosegli 3. mesto v dvigovanju uteži na prvenstvu Slovenije.

Po pripovedovanju Milana Mesariča zapisal
Luka Perkovič

